

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LA UNIÓN EUROPEA
SODNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE
DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN UNION
EUROOPA LIIDU KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION
COUR DE JUSTICE DE L'UNION EUROPÉENNE
CÚIRT BHREITHIÚNAIS AN AONTAIS EORPAIGH
SUD EUROPSKE UNIJE
CORTE DI GIUSTIZIA DELL'UNIONE EUROPEA

LUXEMBOURG

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA
EUROPOS SAJUNGOS TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI UNIÓ BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-UNJONI EWROPEA
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DA UNIÃO EUROPEIA
CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE
SODIŠČE EVROPSKE UNIJE
EUROOPAN UNIONIN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL

PRESUDA SUDA

31. ožujka 1971.*

„Europski sporazum o cestovnom prijevozu“

U predmetu 22/70,

Komisija Europskih zajednica, koju zastupa pomoćnik glavnog direktora pravne službe Gérard Olivier, s adresom za dostavu u Luxembourg, pri njezinom pravnom savjetniku Emileu Reuteru, 4 Boulevard Royal,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europskih zajednica, koje zastupa Ernst Wohlfarth, pravni savjetnik Vijeća i glavni direktor glavnog tajništva Vijeća, u svojstvu agenta, uz asistenciju Jean-Pierrea Puissocheta, direktora glavnog tajništva Vijeća, s adresom za dostavu u Luxembourg, pri J. N. Van Den Houtenu, direktoru pravne službe Europske investicijske banke, 2, place de Metz,

tuženika,

povodom zahtjeva za poništenje zaključka Vijeća od 20. ožujka 1970. o pregovaranju država članica Europske ekonomske zajednice i sklapanju Europskog sporazuma o radu posade na vozilima koja obavljaju međunarodni cestovni prijevoz,

SUD,

u sastavu: R. Lecourt, predsjednik, A. M. Donner i A. Trabucchi, predsjednici vijeća, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore (izvjestitelj) i H. Kutscher, suci,

nezavisni odvjetnik: A. Dutheillet de Lamothe,

tajnik: A. Van Hutte,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Komisija Europskih zajednica u tužbi podnesenoj 19. svibnja 1970. zatražila je poništenje zaključka Vijeća od 20. ožujka 1970. o pregovaranju država članica Zajednice i sklapanju Europskog sporazuma o radu posade na vozilima koja obavljaju međunarodni cestovni prijevoz (AETR) pod okriljem Gospodarske komisije Ujedinjenih naroda za Europu.
- 2 Vijeće je uvodno isključilo dopuštenost tužbe zbog toga što sporni zaključak nije akt čiju je zakonitost moguće ispitivati u smislu članka 173. stavka 1. Ugovora.
- 3 Je li to takav akt ovisi o odgovoru na pitanje komu je na relevantan datum pripadala ovlast za pregovaranje i sklapanje AETR-a.
- 4 Pravni doseg tog zaključka razlikuje se ovisno o tome gleda li se na njega kao na sastavni dio izvršavanja ovlasti dodijeljene Zajednici ili kao na izraz suradnje država članica glede obavljanja vlastitih pridržanih ovlasti.
- 5 Odluka o prigovoru nedopuštenosti stoga zahtijeva da se prethodno riješi pitanje je li na datum spornog zaključka ovlast za pregovaranje i sklapanje AETR-a bila u nadležnosti Zajednice ili država članica.

O prethodnom pitanju

- 6 Komisija smatra da članak 75. Ugovora, s obzirom na to da Zajednici povjerava široko određenu ovlast s ciljem provedbe zajedničke prometne politike, treba primijeniti kako na vanjske odnose tako i na unutarnje mjere u razmatranom području.
- 7 Komisija smatra da bi koristan učinak te odredbe bio ugrožen ako među ovlastima koje ona obuhvaća, osobito ovlast donošenja „svih drugih odgovarajućih odredaba“, u smislu stavka 1. točke (c) navedenog članka, ne bi bilo i sklapanje sporazuma s trećim državama.
- 8 Čak i da se ta ovlast prvotno nije odnosila na cijelo područje prometa, tvrdi se da bi postupno postala opća i isključiva gdje i koliko god se provodila zajednička politika u tom sektoru.
- 9 Vijeće, sa svoje strane, ističe da, budući da Zajednica ima samo one ovlasti koje su na nju prenesene, ovlast za sklapanje sporazuma s trećim državama može se priznati samo ako to Ugovor izričito predviđa.

- 10 Konkretnije, članak 75. odnosi se samo na unutarnje mjere Zajednice i ne može se tumačiti tako da dopušta sklapanje međunarodnih ugovora.
- 11 Čak i ako bi bilo drukčije, ta ovlast ne bi mogla biti opća i isključiva, već samo konkurentna ovlastima država članica.
- 12 U nedostatku posebnih odredaba Ugovora o pregovaranju i sklapanju međunarodnih sporazuma u području prometne politike – u koje u bitnome pripada AETR – potrebno je okrenuti se općem sustavu prava Zajednice u području odnosa s trećim državama.
- 13 Članak 210. propisuje: „Zajednica ima pravnu osobnost.“
- 14 Ta odredba, smještena na početku šestog dijela Ugovora, posvećenog „općim i završnim odredbama“, znači da u vanjskim odnosima Zajednica uživa sposobnost uspostavljanja ugovornih veza s trećim državama vezanih uz cijelo područje ciljeva određenih u prvom dijelu Ugovora kojemu je šesti dio nastavak.
- 15 Kako bi se u određenom slučaju utvrdila ovlast Zajednice za sklapanje međunarodnih sporazuma, potrebno je razmotriti kako sustav Ugovora tako i njegove materijalne odredbe.
- 16 Takva ovlast proizlazi ne samo iz izričite dodjele na temelju Ugovora – kao u slučaju članaka 113. i 114. za carinske i trgovinske sporazume i članka 238. za sporazume o pridruživanju – već također može proizlaziti iz drugih odredaba Ugovora i akata koje su u okviru tih odredaba donijele institucije Zajednice.
- 17 Konkretnije, svaki put kad Zajednica u cilju provedbe zajedničke politike predviđene Ugovorom usvoji odredbe kojima se propisuju zajednička pravila, bez obzira na to u kojem su obliku, države članice više nemaju pravo, bilo da djeluju samostalno ili čak zajednički, prema trećim državama preuzimati obveze koje utječu na ta pravila.
- 18 Kada i ako se uspostave takva zajednička pravila, jedino je Zajednica u položaju da preuzme i ispuni obveze prema trećim državama s učinkom na cijelo područje primjene pravnog sustava Zajednice.
- 19 Stoga prilikom provedbe odredbi Ugovora nije moguće odvojiti sustav unutarnjih mjera Zajednice od sustava vanjskih odnosa.
- 20 U članku 3. točki (e) usvajanje zajedničke politike u području prometa izričito je spomenuto među ciljevima Zajednice.
- 21 Prema članku 5. države članice moraju, s jedne strane, poduzeti sve odgovarajuće mjere kako bi osigurale ispunjenje obveza koje proizlaze iz Ugovora ili iz akata institucija Zajednice i, s druge strane, suzdržati se od svih mjera koje bi mogle ugroziti ostvarivanje ciljeva Ugovora.

- 22 Iz usporedbe ovih odredaba slijedi da, u mjeri u kojoj se pravila Zajednice donose u svrhu postizanja ciljeva Ugovora, države članice ne mogu, izvan okvira zajedničkih institucija, preuzimati obveze koje bi mogle utjecati na ta pravila ili izmijeniti njihov doseg.
- 23 Prema članku 74. ciljevi Ugovora u području prometa ostvaruju se u okviru zajedničke politike.
- 24 U tu svrhu članak 75. stavak 1. obvezuje Vijeće da utvrdi zajednička pravila i da donese, među ostalim, „sve druge odgovarajuće odredbe“.
- 25 Prema točki (a) iste odredbe, ta zajednička pravila primjenjuju se „na međunarodni promet prema državnom području ili iz njega, odnosno na promet preko državnog područja jedne države članice ili više njih“.
- 26 Ova odredba također se odnosi na prijevoz iz treće države ili u treću državu, u pogledu dijela puta koji se odvija na području Zajednice.
- 27 Ona pretpostavlja da se nadležnost Zajednice proteže na odnose koji proizlaze iz međunarodnog prava i stoga u navedenom području podrazumijeva potrebu za sporazumima sa zainteresiranim trećim državama.
- 28 Premda je točno da članci 74. i 75. ne propisuju izričito ovlast Zajednice u području sklapanja međunarodnih sporazuma, stupanje na snagu Uredbe Vijeća br. 543/69 o usklađivanju određenog socijalnog zakonodavstva u vezi s cestovnim prijevozom (SL L 77 od 27. ožujka 1969., str. 49.) 25. ožujka 1969. nužno je na Zajednicu prenijelo ovlast sklapanja svih sporazuma s trećim državama koji se odnose na područje uređeno tom uredbom.
- 29 Ova je dodjela ovlasti, štoviše, izričito priznata u članku 3. te uredbe, koji propisuje: „Zajednica će stupiti u sve pregovore s trećim državama koji se pokazuju nužnima u svrhu primjene ove uredbe“. [neslužbeni prijevod]
- 30 Budući da područje AETR-a ulazi u područje primjene Uredbe br. 543/69, ovlast za pregovaranje i sklapanje međunarodnog sporazuma o kojem je riječ pripada Zajednici od stupanja na snagu navedene uredbe.
- 31 Ta ovlast Zajednice isključuje mogućnost konkurentne ovlasti država članica jer bi svaka inicijativa poduzeta izvan okvira zajedničkih institucija bila nespojiva s jedinstvom zajedničkog tržišta i ujednačenom primjenom prava Zajednice.
- 32 Pitanje dopuštenosti valja riješiti u svjetlu takve pravne situacije.

Dopuštenost tužbe

- 33 Vijeće je osporilo dopuštenost tužbe po različitim osnovama, na temelju prirode spornog zaključka i, podredno, na temelju nedostatka interesa Komisije, njezinom prijašnjem stajalištu i nepravovremenosti tužbe.
- a) Razlog koji se odnosi na prirodu zaključka od 20. ožujka 1970.*
- 34 Vijeće smatra da zaključak od 20. ožujka 1970. nije akt čiju je zakonitost moguće ispitivati u smislu prve rečenice stavka 1. članka 173. Ugovora.
- 35 Taj zaključak ni po svojem obliku, niti po predmetu niti po sadržaju nije uredba, odluka ili direktiva u smislu članka 189.
- 36 On je zapravo predstavljao usklađivanje politika između država članica u okviru Vijeća, i kao takav nije stvarao nikakvo pravo, nametao nikakve obveze niti mijenjao ijedan pravni odnos.
- 37 Takvo određenje ima osobitu težinu jer u slučaju spora između institucija dopuštenost tužbe treba ocijeniti osobito strogo.
- 38 Prema članku 173. zadaća je Suda ispitivati zakonitost „akata Vijeća ... osim preporuka i mišljenja“.
- 39 Budući da su jedino „preporuke i mišljenja“ – akti koji prema zadnjem stavku članka 189. nemaju obvezujuću snagu – izvan dosega tužbe za poništenje koja je dostupna svim državama članicama i institucijama, članak 173. predviđa da se može podnijeti tužba protiv svih akata koje su donijele institucije i čiji je cilj proizvoditi pravne učinke.
- 40 Tužba ima za cilj osigurati, sukladno odredbama članka 164., poštovanje prava pri tumačenju i primjeni Ugovora.
- 41 Restriktivno tumačenje pretpostavaka dopuštenosti tužbe ograničavanjem njezinog dosega samo na vrste akata iz članka 189. u suprotnosti je s tim ciljem.
- 42 Tužba za poništenje stoga mora biti dostupna protiv svih odluka koje su donijele institucije, i koje su usmjerene na stvaranje pravnih učinaka bez obzira na njihovu prirodu ili oblik.
- 43 Priroda spornog zaključka mora se utvrditi uzimajući u obzir sve spomenuto.
- 44 Na svojoj sjednici 20. ožujka 1970. Vijeće je, nakon razmjene mišljenja između svojih članova i predstavnika Komisije, donijelo niz „zaključaka“ o stajalištu koje države članice trebaju zauzeti u odlučujućim pregovorima o AETR-u.
- 45 Ti su se zaključci u bitnome odnosili s jedne strane na cilj, a s druge strane na postupak pregovora.

- 46 U pogledu cilja koji treba postići, Vijeće je prihvatilo pregovarački stav usmjeren prilagodbi AETR-a odredbama uredbe Zajednice, uz pristajanje na određena odstupanja od te uredbe koje bi Zajednica morala prihvatiti.
- 47 Imajući u vidu tako određen cilj, Vijeće je pozvalo Komisiju da u prikladnom roku i u skladu s odredbama članka 75. Ugovora podnese nužne prijedloge s ciljem izmjena Uredbe br. 543/69.
- 48 Glede postupka pregovora Vijeće je odlučilo, u skladu s pravilima postupanja o kojima je odlučeno na prethodnim sjednicama, da će pregovore nastaviti i zaključiti šest država članica, koje će postati ugovorne stranke AETR-a.
- 49 Tijekom pregovora i prilikom sklapanja sporazuma, države bi djelovale zajednički i neprestano usklađivale svoja stajališta u skladu s uobičajenim postupkom, u uskoj suradnji s institucijama Zajednice, a delegacija države članice koja predsjedava Vijećem djelovala bi u svojstvu glasnogovornika.
- 50 Iz zapisnika ne proizlazi da je Komisija istaknula prigovore s obzirom na to kako je Vijeće odredilo cilj pregovora.
- 51 Međutim, ona se izrijeком ogradila od postupka pregovora te je izjavila da stajalište koje je zauzelo Vijeće nije u skladu s Ugovorom, konkretnije s člankom 228.
- 52 Iz prethodno navedenog proizlazi da se zaključak Vijeća odnosio na predmet koji pripada u nadležnost Zajednice i da stoga države članice nisu mogle djelovati izvan okvira zajedničkih institucija.
- 53 Stoga se čini, glede cilja pregovora koji je odredilo Vijeće, da zaključak od 20. ožujka 1970. nije mogao biti puki izraz ili priznanje dobrovoljne koordinacije, nego mu je cilj bio donijeti pravila postupanja obvezujuća za institucije kao i za države članice, koja bi se u konačnici trebala odraziti u bitnom sadržaju uredbe.
- 54 U dijelu u kojem se zaključci odnose na pregovore Vijeće je donijelo odredbe u kojima se u određenim okolnostima može odstupiti od postupka predviđenog Ugovorom glede pregovora s trećim državama i sklapanja sporazuma.
- 55 Slijedom toga, zaključak od 20. ožujka 1970. imao je točno određene pravne učinke, kako na odnose između Zajednice i država članica, tako i na odnose između institucija.
- b) a) a) Podredni razlozi nedopuštenosti*
- 56 Vijeće je istaknulo da analiza posljedica koje bi poništenje zaključka od 20. ožujka 1970. moglo uzrokovati potvrđuje činjenicu da bi taj zaključak ostao bez ikakvog pravnog učinka.

- 57 Takvo poništenje, kojim bi nestalo priznanje koordinacije između država članica, ne bi utjecalo ni na postojanje te koordinacije niti na kasnije djelovanje tih država u okviru pregovora o AETR-u.
- 58 Vijeće stoga tvrdi da Komisija nema pravni interes za predmetnu tužbu jer se njome ne može ostvariti namjeravani cilj.
- 59 Prema članku 174., „ako je tužba osnovana, Sud proglašava predmetni akt ništavim“.
- 60 Pod tom pretpostavkom, zaključak Vijeća trebalo bi smatrati nepostojećim u dijelu u kojem bi ga Sud poništio, stranke u postupku tada bi se vratile na svoje prvotne položaje, nakon čega bi morale ponovno razmotriti sporna pitanja kako bi ih riješile u skladu s pravom Zajednice.
- 61 Pravni se interes Komisije, dakle, ne može osporiti.
- 62 Vijeće i dalje smatra da Komisija nema ovlasti sudjelovati u predmetnom postupku, budući da je sama odgovorna za nastanak sporne situacije zbog toga što je propustila pravodobno poduzeti korake nužne za provedbu ovlasti Zajednice podnošenjem odgovarajućih prijedloga Vijeću.
- 63 Budući da se pitanja koja je Komisija postavila Sudu tiču institucionalne strukture Zajednice, dopuštenost tužbe ne može ovisiti o prethodnim propustima ili pogreškama tužitelja.
- 64 Nadalje, ocjena prigovora koje je istaknulo Vijeće može se provesti samo kao dio razmatranja merituma spora.
- 65 Na kraju, Vijeće je istaknulo također i prigovor nepravovremenosti, zbog činjenice da su u zaključku od 20. ožujka 1970. samo preuzeta načela koja su dogovorena na ranijim sjednicama Vijeća, od kojih je posljednja održana 17.-18. ožujka 1969.
- 66 Međutim, zaključak od 20. ožujka 1970. ne treba smatrati jednostavnom potvrdom prethodnih odlučivanja jer je Uredba br. 543/69 od 25. ožujka 1969. na odlučujući način, u pogledu onoga što se odnosi na predmet pregovora, preraspodijelila ovlasti između Zajednice i država članica.
- 67 Iz svih razmatranja proizlazi da je tužba dopuštena.

3. O meritumu

- 68 Komisija u bitnome osporava valjanost zaključka od 20. ožujka 1970. na temelju toga što je doveo do povrede Ugovora, konkretno članaka 75., 228. i 235. u pogledu raspodjele ovlasti između Vijeća i Komisije, a time i do povrede prava koje je Komisija bila pozvana ostvariti tijekom pregovora o AETR-u.

a) Razlog koji se odnosi na povredu članaka 75. i 228.

- 69 Komisija tvrdi da je, s obzirom na ovlasti povjerene Zajednici prema članku 75., Zajednica trebala voditi pregovore i sklopiti AETR u skladu s postupkom koji je propisan člankom 228. stavkom 1.
- 70 Na temelju tih odredaba Vijeće može u svakom slučaju ocijeniti je li korisno sklopiti sporazum s trećim državama, međutim ono ne može diskrecijski odlučiti treba li to učiniti međuvladinim putem ili kroz postupke Zajednice.
- 71 Odlučivši postupiti međuvladinim putem, Vijeće je onemogućilo Komisiji izvršenje zadatka koji joj je Ugovor povjerio u području pregovora s drugim državama.
- 72 U nedostatku posebnih odredaba Ugovora primjenjivih na pregovore i provedbu spornog sporazuma, potrebno je izvesti primjenjiva pravila iz svih članaka Ugovora koji se odnose na pregovore o AETR-u.
- 73 Raspodjela ovlasti između institucija Zajednice za pregovaranje i provedbu AETR-a treba biti određena uzimajući u obzir kako odredbe o zajedničkoj prometnoj politici tako i one kojima se uređuje sklapanje sporazuma od strane Zajednice.
- 74 Prema članku 75. stavku 1. Vijeće, odlučujući na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom i Skupštinom, utvrđuje odgovarajuće odredbe u obliku pravila ili na drugi način u svrhu provedbe zajedničke prometne politike.
- 75 Prema članku 228. stavku 1., u slučaju kad sporazumi trebaju biti zaključeni s jednom ili više trećih država ili s međunarodnom organizacijom, pregovore o tim sporazumima vodi Komisija, a sklapa ih Vijeće, osim ako Komisiji nisu dodijeljene šire ovlasti.
- 76 Dodatno, budući da su se pregovori odvijali pod okriljem Gospodarske komisije Ujedinjenih naroda za Europu, potrebno je uzeti u obzir i članak 116. stavak 1. prema kojem od kraja prijelaznog razdoblja države članice djeluju „isključivo zajednički u okviru međunarodnih organizacija gospodarskog karaktera“, s obzirom na to da je provedba tog zajedničkog djelovanja u nadležnosti Vijeća, koje odlučuje na prijedlog Komisije.
- 77 Iz usporedbe ovih različitih odredaba proizlazi da su države članice, kad god je neko pitanje predmetom zajedničke politike, obvezne u svakom slučaju postupati zajednički kako bi obranile interese Zajednice.
- 78 Taj je zahtjev za zajedničkim postupanjem zapravo ispunjen u zaključku od 20. ožujka 1970., koji u tom smislu ne daje povoda kritici.

- 79 Nadalje, uzevši navedene odredbe kao cjelinu, iz njih, a osobito iz članka 228. stavka 1., proizlazi da je pravo sklapanja navedenog sporazuma pripadalo Vijeću.
- 80 Komisija je sa svoje strane imala nastupiti na dva načina, s jedne strane, ostvariti svoje pravo na podnošenje prijedloga, kao što proizlazi iz članka 75. stavka 1. i članka 116. stavka 1., i s druge strane, pojaviti se u svojstvu pregovarača prema članku 228. stavku 1. prvom podstavku.
- 81 Međutim, takva raspodjela ovlasti između institucija bila bi nužna samo u slučaju da su pregovori bili poduzeti u trenutku kad je dodjela ovlasti Zajednici već nastupila, bilo samim Ugovorom, bilo na temelju odredaba koje su donijele institucije.
- 82 S tim u vezi, važno je imati na umu da je prva verzija AETR-a donesena 1962., u vrijeme kad je zbog nedostatka dovoljnog razvoja zajedničke prometne politike ovlast za sklapanje takvog sporazuma pripadala državama članicama.
- 83 Faza pregovora tijekom koje je donesen sporni zaključak nije bila usmjerena ka izradi novog sporazuma, već jednostavno k tome da se u nacrt iz 1962. uvedu izmjene nužne da se svim ugovornim strankama omogući da ratificiraju sporazum.
- 84 Karakteristika je pregovora o AERT-u da su započeli i da se znatan dio rada obavljenog pod okriljem Gospodarske komisije za Europu odvio prije nego što su ovlasti prenesene na Zajednicu Uredbom 543/69.
- 85 Stoga se čini da je Vijeće 20. ožujka 1970. odlučilo o pitanju u pogledu kojeg više nije uživalo potpunu slobodu postupanja u odnosima s trećim državama, sudionicima istih pregovora.
- 86 Predlaganje nove raspodjele ovlasti unutar Zajednice zainteresiranim trećim državama u toj fazi pregovora moglo bi ugroziti uspješan ishod pregovora, kao što je, uostalom, potvrdio predstavnik Komisije tijekom odlučivanja Vijeća.
- 87 U takvoj situaciji dvije institucije o čijim se ovlastima neposredno radilo, to jest Vijeće i Komisija, bile su se dužne sporazumjeti o primjerenim načinima suradnje u cilju osiguranja najučinkovitijeg načina zaštite interesa Zajednice, sukladno članku 15. Ugovora od 8. travnja 1965. o uspostavi jedinstvenog Vijeća i jedinstvene Komisije Europskih zajednica.
- 88 Iz zapisnika sjednice od 20. ožujka 1970. proizlazi da Komisija nije formalno iskoristila pravo predlaganja koje ima na temelju članaka 75. i 116.
- 89 Komisija nije zahtijevala čak ni primjenu članka 228. stavka 1. glede svojeg prava na vođenje pregovora.
- 90 Stoga se može prihvatiti da su države članice, provevši pregovore i istodobnim sklapanjem sporazuma na način kako je odlučilo Vijeće, djelovale i nastavljaju

djelovati u interesu i u ime Zajednice, u skladu s obvezama koje imaju na temelju članka 5. Ugovora.

91 Stoga, odlučujući pod tim okolnostima o postupku zajedničkog djelovanja država članica, Vijeće nije povrijedilo obveze koje ima na temelju članka 75. i 228.

92 U tim okolnostima ovaj razlog treba odbiti.

b) Drugi razlozi koje je istaknula Komisija (članak 235.; nedostatak obrazloženja)

93 Podredno, Komisija tvrdi da je Vijeće glede zahtjeva u vezi s izvršavanjem zajedničke prometne politike bilo dužno, ako već nije temeljilo svoje djelovanje na članku 75., koristiti barem ovlasti koje su mu povjerene na temelju članka 235.

94 Vijeće sa svoje strane smatra da nije bilo potrebno pribjeći toj odredbi, s obzirom na to da su sredstva zajedničkog djelovanja država članica bila dostupna; štoviše, Komisija nikad nije pokazala inicijativu i podnijela takav prijedlog, kao što se zahtjeva u navedenoj odredbi.

95 Iako članak 235. omogućuje Vijeću da poduzme sve „odgovarajuće mjere“, također i u području vanjskih odnosa, taj članak ne stvara nikakvu obvezu za Vijeće, već mu daje mogućnost, a propust da se ona iskoristi ne može utjecati na valjanost zaključka.

96 Ovaj razlog stoga treba odbiti.

97 Komisija također tvrdi da pobijani zaključak ne sadržava ni naznaku pravne osnove na kojoj se temelji kao ni obrazloženje.

98 Zahtjevi iz članka 190. u pogledu uredaba, direktiva i odluka ne mogu se proširiti na akt posebne prirode kao što je zaključak od 20. ožujka 1970.

99 Sudjelovanje Komisije u neposrednom radu Vijeća pružilo joj je sve pravne garancije koje članak 190. ima za cilj osigurati trećima na koje se odnose akti tamo spomenuti.

100 Tužbu stoga valja odbiti.

Troškovi

101 Sukladno članku 69. stavku 2. Poslovnika, stranka koja izgubi spor dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

102 U predmetnom slučaju nijedna stranka nije podnijela zahtjev o troškovima.

103 Stoga svaka stranka treba snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

uzimajući u obzir postupovne akte;

saslušavši izvještaj suca izvjestitelja;

saslušavši usmena izlaganja stranaka;

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske ekonomske zajednice, a posebno članke 3., 5., 6., 74., 75., 111., 113., 114., 116., 164., 173., 174., 189., 190., 210., 228., 235. i 238., kao i članak 15. Ugovora od 8. travnja 1965. o osnivanju jedinstvenog Vijeća i jedinstvene Komisije Europskih zajednica,

uzimajući u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica,

SUD,

odbivši sve druge zahtjeve, proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Svaka stranka snosi svoje troškove.

Lecourt

Donner

Trabucchi

Monaco

Mertens de Wilmars

Pescatore

Kutscher

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 31. ožujka 1971.

Tajnik

Predsjednik

A. Van Houtte

R. Lecourt